



တက္ကသိုလ်

နောက်ခံ

လူစရာဝတ်စုံနှင့်ပန်းထိုးလျှိုမှတ်သိမ်းရာဇာ



ပထမတွဲ

အခန်း (၁)

နေရောင်က မီးတောက်မီးလျှံကဲ့သို့ ပူပြင်းလှချေသည်။
ပူလောင်နေသောနေရောင် သက်ဆင်းနေသည့် လမ်းမကြီးမှာ ဖုန်
တထောင်းထောင်း ထနေသေးသည်။

ထို့ပြင် ချန်မန်း၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ ဓားဒဏ်ရာမှာလည်း
ပူပြင်း တောက်ပသော နေရောင်အောက်တွင် နီရဲ၍နေသည်။

မျက်နှာပေါ်ရှိ ဓားဒဏ်ရာသုံးခု။

မြင်မြင်ထင်ထင် မျက်နှာပေါ်တွင်ရှိ ဓားဒဏ်ရာ သုံးခုက
ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ရှိသည်။ မမြင်ရသေးသော အတွင်းဒဏ်ရာ
မှာလည်း ခုနှစ်နေရာ ရှိသေးသည်။ သူကား ရာထူးဂုဏ်သိက္ခာနှင့်
လူတစ်ယောက်။ ယခု အရှိန်အဝါနဲ့ လူတစ်ယောက်။

တကယ်တော့ သူ့လိုလူစားမျိုးသည် ဤလိုရာထူးဂုဏ်
သိက္ခာနှင့် ဟန်ကျပ်ကျ နေရာမျိုးကို ရောက်ရန် မဆိုထားနှင့်
သည်လောက် အသက်ရှင်ရန်ပင် မလွယ်လှပေ။

ယနေ့ ချန်မန်းမှာ တစ်လ ငွေဒင်္ဂါးငါးရာရရှိသော အာမခံ
ဌာန၏ ဒုတိယချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက် မျက်နှာပေါ်မှ ဓားဒဏ်ရာ

သုံးခုနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာနေရာအနှံ့မှ ဒဏ်ရာခုနှစ်ခုသည် ဖြတ်သန်း
လာခဲ့ရသော ကြမ်းတမ်းသည့် ဓားသမားဘဝကို ဖော်ပြနေသည်။

ချန်မန်းသည် ဝါရင့်အမှုထမ်း ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ယခု
နှစ်များအတွင်း အာမခံပစ္စည်းများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်လံပို့
ဆောင်ရန် မလို သလောက်ပင် ရှိခဲ့သည်။ အကြောင်းကား ကျက်ရွန်
အာမခံဌာနသည် နာမည်ရနေခဲ့သည်။ ကျက်ရွန် အာမခံ ဌာန၏
အကြီးအကဲ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမှာ သူနှင့်ဂိုဏ်းတူဆရာတူ အစ်ကို
ဖြစ်လေသည်။

ဤမြို့ ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ကျက်ရွန်ဟုဆိုလျှင် သိုင်း
လောကသားအားလုံးက ဝေးဝေးကပင် ရှောင်ကြ ရှားကြသည်။
ဤမျှ ကျက်ရွန်၏ အရှိန်အဝါက ထွန်းတောက်လျက်ရှိသည်။ သို့
ရာတွင် ဒီတစ်ခါတော့ ပစ္စည်းများမှာ အဖိုးတန်လွန်းနေသည်။

ပစ္စည်းရှင်က သူတို့နှစ်ဦးအား ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ပို့
ဆောင်ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ သူ၏အစ်ကို အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
မှာ ယခုတစ်လော ကျန်းမာရေး မကောင်းလှ၍ မကြာခဏ
နေမကောင်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တာဝန်က ချန်မန်းအပေါ်
သက်ရောက်နေသဖြင့် အေးအေးနေ၍ မဖြစ်တော့။

လောင်ကျောက်၊ သူက ကျက်ရွန်အာမခံဌာန၏ ရှေ့ပြေး။

လုပ်သက်က အနှစ်နှစ်ဆယ် ရှိနေပြီ၊ လုပ်သက်အနှစ်
နှစ်ဆယ်ပင် ရှိနေပြီဆိုတော့ လူလတ်ပိုင်းကျော်လာပြီး သက်ကြီး
ပိုင်းကို ရောက်လုလုအရွယ်၊ အသက်မငယ်သော်လည်း အသံက
ကျယ်လှသည်။ ပူပြင်းလှတဲ့ နေရောင်အောက်တွင် ကျယ်လောင်စွာ
အော်ရင်း ရှေ့ပြေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်၍နေသည်။

ချန်မန်း... .

သူက အော်ဟစ်ရင်း ခရီးဆက်နေသော လောင်ကျောက်
ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာပေါ်မှ ရေပေါက်များအလား သီးနေ
သော ချွေးများကို သုတ်လိုက်သည်။ ခုတစ်ခေါက် ပင်ပန်းလှသည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် အိုမင်းလာပြီဟူသည်ကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင်
မြင်တွေ့ရသည်။ အလုပ်မှ အနားယူဖို့သင့်ပြီ၊ ချန်မန်း ဆုံးဖြတ်ချက်
ချသည်။ မောပန်းလွန်းနေပြီဖြစ်၍ ခေတ္တနားရန် စိတ်ကူးသည်။

လောင်ကျောက်အား စခန်းရှာ၍ နားရန် အော်ဟစ်ပြော
မည် ကြံရွယ်လိုက်သည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရ
၏။ မြင်းလှည်းများ အလိုအလျောက် ရပ်တန့်ရန်အဖြစ်က ပေါ်လာ
သည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပြစ်နှင့် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးက လမ်းမ
အလယ်တည့်တည့်တွင် ဇာပန်းထိုးနေ၏။ ချန်မန်း မျက်မှောင်
ကြုတ်သွား၏။

ချန်မန်း သိုင်းလောကတွင် အနှစ်သုံးဆယ်ခန့် ကျက်စား
လာခဲ့၏။ ကျင်လည်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းကား မနည်းလှသော် တစ်
ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပန်းထိုးသော ယောက်ျားကို မတွေ့ဘူး၊ ပို၍ထူးဆန်း
သည်မှာ ဤမျှ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းသော နေရောင်အောက်၊
လမ်းမအလယ်၌ ထိုင်၍ ပန်းထိုးနေခြင်းပင်။

ပုံသဏ္ဌာန်က အရူးတစ်ယောက်၏ သွင်ဟန်။

ပူပြင်းလှသည့် နေရောင်အောက်တွင် အနီရောင် ဂွမ်း
စောင် အနွေးထည်ကို ဝတ်လို့ထားသေး။ ဤမျှ ပူပြင်းသော နေရှိန်
အောက်တွင် ပန်းထိုးနေသူ၏ မျက်နှာတွင် ချွေးစိစိမျှ မမြင်တွေ့ရ။

ယင်းကြောင့် ချန်မန်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ရှေ့ပြေး လောင်ကျောက်ကို မျက်ရိပ်ပြသည်။

နောက်မှ မြင်းလှည်းများကို လက်တား၍ ရပ်ရန် အချက် ပြလိုက်သည်။ လောင်ကျောက်က အရိပ်ပြ အကောင်ထင်သူပါတည်း။

ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ရင်း ထိုင်နေသောလူနားသို့ လျှောက် သွားသည်။ တကယ့်လူ သူ့ကြောင့် မြင်းလှည်းတစ်ဆယ့်ငါးစီး ရပ်လိုက်ရပြီ။ ဒါကို လုံးဝမသိတဲ့သို့ပင်၊ တစ်စက်လေးမှ ဂရုမစိုက်။

စိတ်ပါဝင်စားစွာပင် ပန်းထိုးနေသည်။ သူထိုးနေသည်က နှင်းဆီပန်းပုံ။ အလွန်လှပသေသပ်လှသော အနက်ရောင် နှင်းဆီ ပန်းပွင့်လေး။ လောင်ကျောက် မျက်မှောင်ကုတ်သည်။ စိတ်မှာ လည်း မရှည်တော့။

“ဒီက မိတ်ဆွေကြီးက ပန်းထိုးတာ တယ်တော်ပါလား. . . အင်း၊ ဒါပေမယ့် ပန်းထိုးတဲ့နေရာက မဟုတ်တော့ ခက်လှတယ်”

လောင်ကျောက် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် အော်ပြောလိုက် သည်။ လေသံကလည်း မာသည်။ အသံကြားရုံနှင့် တုန်လှုပ်သင့် သည်။ သို့ရာတွင် မုတ်ဆိတ်ထူလပြစ်နှင့် ပန်းထိုးနေသူက တစ်စက် ကလေးမှ မကြားသည့်ဟန် မလှုပ်။ ငြိမ်သက်နေသည်။

“အို. . . ဒီလူနယ် ရူးရုံတင်မက ကန်းလည်းကန်း. . . နားလည်းထိုင်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့. . .”

လောင်ကျောက်က ရေရွတ်သည်။

“ဒီမယ် မိတ်ဆွေ. . . လမ်းဖယ်ပေးဗျာ. . . ကျုပ်တို့. . .”

လောင်ကျောက်၏ စကားသံမှာ တမဟုတ်ချင်း ရပ်သွား သည်။ လောင်ကျောက်က ပြောပြောဆိုဆို သူ၏ပခုံးပေါ် လက်

တစ်ဖက် တင်လိုက်မိ၏။ ထိုသူ၏လက်က မြောက်တက်လာသည်။
သူ့လက်ထဲမှာအပ်။ လောင်ကျောက်၏ လက်ဖမိုးကို ထိုးစိုက်လိုက်
၏။ လောင်ကျောက်၏လက်မှာ လှုပ်၍မရတော့ချေ။

လောင်ကျောက်မှာ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ သုံးလေး
လှမ်း ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။ မျက်နှာမှာ ဖြူလျော်လျော်။ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊
ခံပြင်းခြင်းတို့က တစ်ခဏလေးနှင့် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ လက်မှာ
ယောင်ကိုင်းခြင်း မဖြစ်သော်လည်း လှုပ်ရှား၍ မရတော့ပေ။

ထိုစဉ်မှာပင် ချန်မန်းက မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ရှေ့
သို့ တိုးသွားသည်။ ပြီးနောက် မုတ်ဆိတ်နှင့်လူအား အရိုအသေပေး
လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေကြီး ထိုးထားတဲ့ နှင်းဆီပန်းလေးဟာ တယ်လှပါလား”
ချန်မန်းက ပြောလိုက်သည်။ ကိုမုတ်ဆိတ်က ခေါင်းမ
မော့။ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကလေးထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဒီတစ်မျိုးထဲ ကျုပ်ထိုးတတ်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး. . .
တစ်ခြားဟာလည်း ထိုးတတ်ပါတယ်. . . ”

“ဘာတွေ ထိုးတတ်သေးလဲဗျ. . . ”

“မျက်ကန်းလေ. . . ”

“ဘာ. . . မျက်ကန်း ဟုတ်လား. . . ဟာ ဒါကတော့
တယ်လွယ်မယ်မထင်ပါဘူး. . . ”

ချန်မန်းက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်၏။

မုတ်ဆိတ်ကလည်း ရယ်သည်။

“လွယ်တာပေါ့ဗျာ၊ မျက်ကန်းထိုးတာ အလွယ်တကာ အ
လွယ်ဆုံး အပ်နှစ်ချက်ထိုးလိုက်တာ မျက်ကန်းတစ်ယောက် ထွက်

လာတာပဲ. . . ”

ချန်မန်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။ မုတ်ဆိတ်ရဲ့ စကားက ဘာလိုလို။

“ဘယ်လိုထိုးမလဲ ပြပါအုံး. . . ”

ချန်မန်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးလိုက်၏။

ချန်မန်း စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှားသွားသည်။ ထိုလက်ထဲတွင် အပ်၊ ထိုအပ်က လောင်ကျောက်၏ မျက်နှာဆီ ဆတ်ခနဲ ဝဲသွားသည်။ တစ်ခဏလေးရယ်သာ။ သူ့ပြောသည့် အတိုင်းပင်။ မျက်ကန်းအလုပ်ကို ခဏလေးနှင့် ဖော်ပြီးသွားသည်။ လောင်ကျောက်မှာ မြေကြီးတွင် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ရင်း လူးလို့မ့်၍နေသည်။ မျက်နှာတွင် အုပ်ထားသော လက်ချောင်းများကြားမှ သွေးများ ယိုစီးထွက်ကျလာနေသည်။

ဒေါသရိပ်တွေ မျက်နှာတွင် ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။ ဓားရိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။

“ကဲ. . ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ အပ်နဲ့ နှစ်ချက်ထိုးလိုက်တာ မျက်ကန်းတစ်ယောက် ထွက်လာပြီလေ. . . မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုမုတ်ဆိတ်က အေးဆေးစွာ ထိုင်နေရာမှ ပြောလိုက်သည်။

ချန်မန်း လောင်ကျောက်ကို ဝေ့ကြည့်သည်။

ဝေဒနာ ခံစားလို့ နေရရှာသည်။ ချန်မန်း အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်ပြီး. . .

“မင်း တကယ်မြန်ပါလား. . . ”

ချန်မန်းက လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဓားရိုးပေါ်မှ လက်ကလည်း လှုပ်ရှားရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ မုတ်ဆိတ်နှင့်လူထံမှ

ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်က မျက်ကန်းထိုးတဲ့ နေရာမှာ သိပ်မြန်တာ... အပ်ခုန့်ဆယ့်နှစ်ချက် ထိုးလိုက်တယ်နော်... မျက်ကန်းသုံးဆယ့် ခြောက်ယောက် ထွက်လာမှာ အမှန်ပဲ...”

ချန်မန်းမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူတို့ အဖွဲ့သားများ မှာ စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်။ အရေးကြီးသော အာမခံ ပစ္စည်းများ ပို့ဆောင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် အစောင့်အရှောက် စုစု ပေါင်း သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်။

“တယ်လွယ်ပါလား... ကျုပ်ရဲ့ဓားကလည်း အနည်း အပါးတော့ ထိုးနိုင်ပါတယ်...”

“ဟုတ်လား... ဘာထိုးနိုင်လို့လဲ...”

မုတ်ဆိတ်က မခိုးမခန့် မေးသည်။

“လူသေတွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ကြိုက်သလို ထိုးနိုင်တယ်ပေါ့”
ချန်မန်းက အေးစက်စက် ပြန်ပြောသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဓားအိမ်မှဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“သူ့ရဲ့ မျက်စိကို အရင်ဆုံး ဖောက်ဟေ့...”

ချန်မန်းက အော်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်မှာပင် ချန်မန်း၏ဓားက မုတ်ဆိတ်ပေါ် အရှိန်နှင့် ကျသွား၏။

ထိပ်သီးတစ်ဦး၏လှံက မုတ်ဆိတ်၏ခါးဆီ တန်းဝင်သွား သည်။ သို့သော်... မုတ်ဆိတ်ကလည်း မြန်လှပါသည်။ ရယ်သံ တစ်ချက်နှင့်အတူ လှုပ်ရှားလာပြီ။

“ကျုပ် မျက်ကန်းထိုးတော့မယ်နော်. . .”

ပြောပြောဆိုဆို သူ၏အပ်ကို ပိတ်ပေါ်တွင် ထိုးထားသော နှင်းဆီပန်းမှ စွေစောင်း၍ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ချန်မန်းမှာ သူ၏ မျက်စိရှေ့တွင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကိုသာ သိလိုက်သည်။

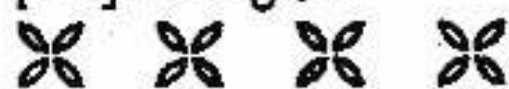
လက်မှစားကို ယောင်ရမ်းလွှတ်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ရင်း လဲကျသွားသည်။ ချန်မန်းလက်မှ လွင့်စင်သွားသော စားမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်တွင် သွားစိုက်နေသည်။ စားရိုးမှာ တုန်ခါနေသည်။

မျက်ကန်းလေးစုံ ထိုးပြီးသွားပြီ ဖြစ်သော မုတ်ဆိတ်မှာ နောက်ထပ် ရောက်လာမည့် သူများကို အေးအေးလေး စောင့်လျက် မယုံနိုင်စရာ အဖြစ်ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် သွင်ဟန် လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲ၊ အော်သူအော်၊ ဟစ်သူဟစ်။ အစစ အရာရာ ဖရိုဖရဲ။ မြင်ကွင်းက မလှ။ အကျည်းတန်လှ၏။ မုတ်ဆိတ် မရှိတော့ပေ။ ရှစ်သိန်းဘိုးတန် အာမခံပစ္စည်းများလည်း ပျောက်ကွယ် သွားပေပြီ။ သည်နေရာမှာ. . .

လောလောလတ်လတ် သိုင်းသမား သုံးဆယ့်ခြောက် ယောက်သာ ရှိနေသည်။ သို့သော်. . .

သူတို့ကား မြေကြီးပေါ်တွင် အတုံးအရုန်း လဲကျကုန်ကြပြီ။ ချန်မန်းလည်း လဲနေသည်။ မျက်နှာတွင် ပိုးချည်ပိတ်စ အဖြူရောင် လွှမ်းထားသည်။ ထိုအဖြူရောင် ပိုးချည်ပေါ်မှာတော့ လှပသော အနက်ရောင်နှင်းဆီပွင့်။



အခန်း(၂) မွေးနေ့လက်ဆောင် ပျောက်ဆုံးခြင်း

လူမမြင်ရခင် အသံကို ကြားရတတ်သည်။ အသံကြားရတတ်သည်။ အသံကြားရသည်နှင့် သူပဲဟုလည်း ချက်ချင်းသိကြသည်။ သူဆိုသည်မှာ ကျန်းချုံ။ ကျန်းချုံ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ သူ့ကိုယ်မှာ ခေါင်းလောင်းတစ်ခုလို မြည်နေ၏။

မြည်ပေမပေါ့။ သူ့ကိုယ်တွင် 'သော့ချောင်း သုံးဆယ်ခန့် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ထိုသော့များက ကိုယ်နှင့်မကွာ အမြဲပါနေပါသဖြင့် တင်းကန်း တင်းတန်း မြည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကား ဖိန်နန်းမြို့စား၏ စံအိမ်တော်ကို အုပ်ချုပ်သည့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်သည်။ စံအိမ်တော်၏ အကြီးအကဲ တစ်ဦးဖြစ်၍ ယုံကြည်အားကိုးရသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် စံအိမ်၏ အရေးကြီးသော လျှို့ဝှက်သော နေရာများကို ခတ်သည့် သော့များအား သူပင် ကိုင်ဆောင်ရသည်။

ယခုလည်း မြို့စားကြီးက ပုလဲတစ်ကုံးနှင့် ကြောင်မျက်လုံး လက်စွပ်တစ်ကွင်း ယူခိုင်းသဖြင့် ဘဏ္ဍာတိုက်ကို လာနေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အသံမြည်နေသည်။ ခေါင်းလောင်းသံလို။ ကျန်းချုံကတော့ သော့ချောင်းများ မြည်သံကို နားယဉ်နေ

ပါပြီ။ မြို့စားကြီးက ချစ်ဇနီးလေးအတွက် ယူခိုင်းသော မွေးနေ့
လက်ဆောင်ကိုယူရန် သွက်သွက်လေး သွားနေသည်။



စကြိုတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ လက်သပ်မွှေးထားသော ထိပ်သီးလက်ရွေးစင်များကတော့
စကြိုဘေးတွင် အစီအရီ စောင့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် ခုနှစ်ပေကွာတွင် တန်းစီနေကြသည်။

တစ်စက်ကလေးမှ မလှုပ်။ ပကတိ ကျောက်ရုပ်။

ထိုစစ်သည်တော်များမှာ အထူးလေ့ကျင့် ပေးထားသူများ
ဖြစ်သည်။ ယင်တစ်ကောင် မျက်နှာပေါ် နားသည်ပင်လျှင် ခေါင်း
လှုပ်မည် မဟုတ်။

ကျန်းချုံမှာ တကယ်တော့ စည်းကမ်းကောင်းသူ တစ်ဦး
ပင်။ ဤနေရာကို လူမဆိုထားနှင့် ခွေးတစ်ကောင် ရောက်လာ
လျှင်ပင် ပေါ့လျော့သော စစ်သည်တော်ကို သေဒဏ်ပေးမည် ဖြစ်
သည်။ သော့ချောင်းများ မြည်သံဖြင့် ကျန်းချုံ လျှောက်လာလေ
သည်။ တည်ကြည်သော သူမျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်လေး ပေါ်လာ
သည်။ ညစာစားပွဲကို တွေးရင်း ပြုံးမိခြင်းပါ။

မြို့စားမင်းကြီး ယူခိုင်းသည့် ပစ္စည်းလေးတွေ ယူပေးပြီး
လျှင် ညစာစားပွဲ စားရတော့မည် မဟုတ်လား။ သူ၏ခြေလှမ်းများ
က ပို၍ သွက်လက်လာသည်။

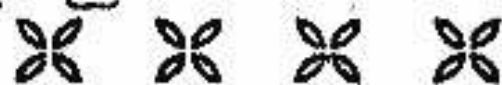
သူ့နောက်မှ စစ်သည်တော် ရှစ်ဦးကလည်း အသော့က
လေး လိုက်ပါလာရသည်။ ဘဏ္ဍာတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်ပြီ၊ ဘဏ္ဍာ

တိုက်တံခါးမှာ တစ်ပေခန့်ထူသော သံတံခါးဖြစ်သည်။

ထိုတံခါးမျိုး သုံးထပ်ရှိသည်။ သော့များမှာလည်း အထူး ပြုလုပ်ထားသော သော့များပင်။

တံခါးများကို ဖွင့်သည်။ တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ်၊ နှစ်ထပ်ဖွင့် ပြီးပြီ။ နောက်ဆုံး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်မိမ့်အေးသော လေ၏ အတွေ့အထိကို ခံစားရသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးတွင် မည်သူမျှ ကြာရှည်စွာ မနေလို။ ကျန်းချဲ့မှာလည်း မနေလိုပါ။

မြို့စားမင်းကြီး ယူခိုင်းသော ပစ္စည်းကိုသာ မြန်မြန်လေး ယူပြီး မြန်မြန်လေး ထွက်မည်ဟုသာ တွေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် လုံးဝ မထင်ထားသော အဖြစ်ကို မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။



အေးစိမ့်နေသော ဘဏ္ဍာတိုက်၊ မည်သူမျှ ကြာရှည်စွာ မနေ လိုသာ နေရာ။ ဤအထဲမှာ လူတစ်ယောက်၊ သက်ရှိထင်ရှား သော လူတစ်ယောက်ရှိသည်။

မှန်ပါသည်။ ယောက်ျားကြီး တစ်ဦးပါ။ မုတ်ဆိတ် ထူလပျစ်နဲ့လူ။ သူက ရတနာသေတ္တာ တစ်လုံးအပေါ် အခန့်သား ထိုင်လို့ နေသည်။ အေးအေးလူလူထိုင်ရင်း ပိုးချည်ပိတ်တစ်ခုကို ပန်းထိုးနေသည်။

ကျန်းချဲ့ အံ့အားသင့်သွား၏။ ဒီလိုရှုခင်းမျိုး မြင်ရလိမ့် မည်ဟုလည်း တွေးမထား။ အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့် ရှေ့ကို မတိုးနိုင် အောင် ဖြစ်နေသည်။

ဤသို့သော အထပ်ထပ် ခတ်ထားသော အခန်းတွင်းသို့ မည်သို့သော လူသားမှ ဝင်နိုင်မည် မထင်၊ လူသားတွေ မဝင်နိုင်

ရင် သရဲများလား။ ဤအတွေးဖြင့် ကျန်းချဲ့ ကျောချမ်းသွားသည်။
သရဲတော့ သူကြောက်၏။ ကျန်းချဲ့ စိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။
အသေအချာကြည့်၏။ သရဲမဟုတ် လူသားတစ်ဦး။

အနီရောင် နှင်းဆီပန်းပုံကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ထိုးနေ၏။

ကျန်းချဲ့မှာ စိုးရိမ်သွား၏။ စိတ်ကို တင်းထူလိုက်ရ၏။

ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးသွား၏။ သော့တွဲတွေက တင်းတန်း တစ်ချက်
မြည်သွားသည်။

“မင်း . . မင်း . . ဒီအထဲကို ဘယ်လိုဝင်လာလဲကွ . . ဟင် . . ”

ကျန်းချဲ့က မေးလိုက်သည်။

“လျှောက်ဝင်လာတာပေါ့ . . . ”

မုတ်ဆိတ်က ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေ၏။ ခေါင်းကိုပင်
မော့မကြည့်။ စကားပြန်ပြောသဖြင့် ကျန်းချဲ့မှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်
ပြေသွားသည်။ သရဲမဟုတ်၊ လူဆိုသည်မှာ ပို၍ သေချာသွားပြီ။

“မင်း . . . ဒီနေရာကို ပန်းထိုးဖို့ သက်သက်လာတယ်
ပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ထိုးမယ့်အရာက ဒီမှာ ရှိနေတယ်လေဗျာ”

မုတ်ဆိတ်က ခေါင်းညိတ်၍ ဖြေ၏။

“မင်း . . . ဘာကိုထိုးမှာလဲကွ . . . ”

“မျက်ကန်း ကျန်းချဲ့ဆိုတဲ့ ပန်းကွက် ထိုးမလို့လေ . . . ”

မုတ်ဆိတ်၏ စကားကြောင့် ကျန်းချဲ့က ရယ်၏။

သူ့ရယ်သံက လူသတ်ကာနီးတွင် ရယ်လေ့ရယ်ထရှိသော
ရယ်သံမျိုး။ ဒီလိုရယ်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တော့ ကိစ္စချောတတ်
သည်။ ကျန်းချဲ့က ရယ်မောရင်း လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်လိုက်သည်။

မုတ်ဆိတ် နားကပ်လျက် ရောက်သွားသည်။ လက်မှာ

လှုပ်ရှားသွားသည်။ သံလက်ဝါးအမည်ရ လက်ဝါးစောင်း နှစ်ဖက်
သည် လေကို ဖြိုခွင်းလိုက်သော အသံနှင့်အတူ မုတ်ဆိတ်ဆိတ်တန်း
ဝင်သွားသည်။

သူ့ လက်ဝါးစောင်းသည် လိုရာသို့ မရောက်မီ လက်ဖဝါး
မှာ ထုံကျင်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ အဆိပ်ပြင်းသော ပျား
တစ်ကောင်၏ တုတ်ခြင်း ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ပင်။ ထို့ကြောင့် လက်ဝါး
စောင်း အရှိန်သည် လျော့၍ အင်အားလည်း ပျောက်ကွယ်သွား
သည်။ သည်တွင်ပင် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် လက်ခနဲ အလင်းရောင်
ပြက်ထသွားတော့သည်။



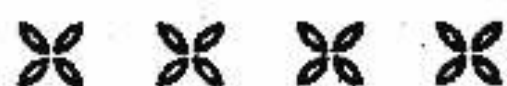
ကျန်းချဲ့၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ
ပေါ်ထွက်လာသည်။

အပြင်ဘက်မှ အစောင့်စစ်သားများမှာ တစ်ခဏ ကြောင်
သွားကြ၏။ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

နောက်မှ အလျင်အမြန် တံခါးပေါက်မှ ပြေးဝင်လာကြ
သည်။ ပထမ တံခါးနှစ်ပေါက် ပွင့်နေသော်လည်း တတိယ တံခါး
မှာ ပိတ်နေသည်။ အတွင်းမှ ပိတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တံခါးကို
ပင်ပန်းခက်ခဲစွာဖျက်၍ ဝင်ကြသည်။

အတွင်းမှာ ကျန်းချဲ့ မေ့လဲနေ၏။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အနီရောင် နှင်းဆီပွင့်ထိုးထားသော
ပိတ်စက အုပ်လျက်၊ နှင်းဆီပန်းက နီနီ၊ ယိုစီးနေသော သွေးများ
ကလည်း နီနီ။



အခန်း (၃) လုရွှေောင်ဖုန်း

ဘုရားကျောင်း။ ဘုရားခန်းအတွင်းတွင် အမွှေးတိုင်ရနံ့များ ထုံသင်းလို့နေသည်။ ရေမိုးချိုးပြီးသော မန်လိုက ဘုရားခန်းတွင်းဝင်လာသည်။ အမွှေးတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းညှိ၍ အိုးလေးထဲတွင် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ဘုရားလည်း ဦးချပြီးပြီ။

စုက္ခားဆရာတော်ကြီး၏ သက်သက်လွတ်ဟင်းလျာ စားသောက်ရန် ထိုင်စောင့်နေရုံသာ ရှိတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီး ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ထားသော အလွန်အရသာရှိသည့် ဟင်းလျာများကို စားသောက်လိုလျှင် ရေမိုးချိုးရသည်။ အမွှေးတိုင် ထွန်းရသည်။

ပြီးတော့... စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဇွဲကြီးဖို့ကလည်း လိုသေးသည်။ စုက္ခားဆရာတော်ကြီးမှာ တကယ်တော့ စားဖို့ခန်းကို ဆင်းခဲ့သည်။ သူ စိတ်ကြည်သည့်အခါ သို့တည်းမဟုတ် လာရောက်သော သူစိမ်းအပေါ် မူတည်၍ ဆင်းသက်လေ့ရှိသည်။ ယနေ့အထူးဧည့်သည်တွေ ရောက်နေသည်ဟု ဆိုရချေမည်။

ယနေ့ ရောက်နေသော ဧည့်သည်များမှာ မန်လိုအပြင်

မင်ကန်းတောင်မှ ဆရာကြီး ကူစုန်။ ပြီးတော့ . . . မုသောက် ရသေ့
ကြီးတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဤဧည့်သည်တွေက အထူးဧည့်သည်တွေ။ ထို့ကြောင့်
လည်း . . . ဆရာတော်စုကွား ပျော်ရွှင်နေသည်။ မန်လိုက ခြံထဲ
ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံဝင်းထဲ လျှောက်သွားသည်။

ကူစုန်နှင့် မုသောက် ရသေ့ကြီးတို့ကို ခြံဝင်းထဲတွင် တွေ့ရ
သည်။ မန်လိုက သူတို့ကိုတွေ့သောအခါ တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က စောလှပြီ ထင်နေတာ . . . ဆရာကြီးတွေ
က ကျွန်တော့်ထက် စောတာပဲ၊ ဆရာကြီးတွေ တယ်စောပါလား”

မန်လိုစကားကြောင့် မုသောက် ရသေ့ကြီး ရယ်သည်။
မုသောက် ရသေ့ကြီးသည် ပျော်တတ် ရွှင်တတ်သူပင်။

“တို့ဒီရောက်နေတာ မင်းသိမှာပဲလို့ မုသောက်ရသေ့ကြီး
က ပြောတယ်ကွ . . . သူ ပြောတာ မှန်နေပြီပဲ . . . ဒါပေမယ့် . . .
မင်း ဘယ်လိုသိလဲဆိုတာ ငါ စဉ်းစားလို့ မရဘူး . . . ”

ကူစုန်က သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

မန်လိုက ရယ်လို့သာ နေသည်။

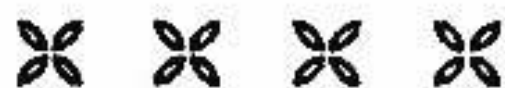
“ငါကတော့ စဉ်းစားလို့ မရတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ မစဉ်း
စားဘူးကွ . . . ”

မုသောက်ရသေ့ကြီးက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

ကူစုန်ဆရာကြီးကလည်း ရယ်မောနေသည်။

“မင်း မဆိုးဘူး . . . တကယ်တော်တယ် . . . ဒါကြောင့်
ငါပြောတာပေါ့ . . . မင်းလို အတွေးအခေါ် ကောင်းတဲ့လူ . . . အ
ရက်မသောက်ဘဲ နေရင် အသက်သုံးရာထိ နေနိုင်တယ်လို့ . . . ”

“ဟ. . . အရက်သာ မသောက်ရဘူး ဆိုရင် ငါ ဘယ်လိုမှ
အသက်သုံးရာထိ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး. . . ”
ထိုအခါ ရယ်မောသံများ လှိုင်သွားလေတော့သည်။



ဆရာတော်စုကွား အခန်း။

မွေးကြိုင်သော ဟင်းနုများက အပြင်ဘက်သို့ ယုံ့လွင့်နေ
သည်။

“စုကွားဆရာတော်ရဲ့ ဟင်းလျာကတော့ ကမ္ဘာမှာ ပြိုင်
ဘက်ရှိမယ် မထင်ပါဘူး. . . ”

“ဒါကြောင့်လည်း သူက ပြောတာပေါ့. . . သူချက်တဲ့
ဟင်းလျာရဲ့ ရနံ့ကို ဘုရားသခင် ရှုမိရင်တောင် စားချင်စိတ်
ပေါက်လာမှာဘဲတဲ့. . . ”

ကူစုန်၏ စကားကို မုသောက်ရသေ့ကြီးက ထောက်ခံ
သည်။

“ကြည့်ရတာ ဟင်းတွေအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီလို့ ထင်တာ
ဘဲ. . . တို့ဘာဖြစ်လို့ စောင့်နေကြတာလဲ. . . ”

ကူစုန်က ဆက်ပြောသည်။ သူတို့ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ခြေလှမ်းများ တန့်သွားသည်။ ကြောင်အန်းအန်း ဖြစ်သွား

ကြ၏။ အခန်းတွင်းမှာ ဟင်းလျာများက ခုံပေါ်တွင် ရှိနေပါပြီ။

ထိုစားချင့်စဖွယ် ဟင်းလျာများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က

အကျအနပ်ပင် ထိုင်၍ စားနေပါလေပြီ။

သူတို့ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည်တော်ကြီးပါ။ ထိုမမျှော်

လင့်သော ဧည့်သည်တော်ကြီးက အမွှေးတိုင်လည်း မထွန်း။
ရေလည်းမချိုး။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့များပေကျနေသည်။

သူ့ကိုယ်မှ ချွေးနံ့များမှာ မွှေးကြိုင်သော ဟင်းလျာရနံ့နှင့်
ပြိုင်၍ထွက်နေသည်။

စုက္ကားဆရာတော်ကြီးသည် သူ၏ ဟင်းလျာ စားသောက်
လိုလျှင် အမွှေးတိုင်ထွန်းမှ၊ ရေချိုးမှဟူ၍ ဆိုထားသည်။ သူ့ကျတော့
တစ်မျိုးပါကလား။

ဆရာတော်သည် ထိုဧည့်သည်ကို မောင်းမထုတ်၊ မမောင်း
ထုတ်သည့် အပြင် အနားတွင် ရပ်၍ ဟင်းလျာများ ခပ်ထည့်ပေး
နေ၏။ ထိုသူ မဝမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေသလိုလို။

“ဆရာတော် မျက်နှာလိုက်တယ်ကွာ. . .”

မုသောက် ရသေ့ကြီးက သက်ပြင်းချပြောသည်။

“တို့ကို ဖိတ်ထားပြီး သူများကို အရင်ပေးစားတယ်. . . ဒါ
တော့ မကောင်းဘူး. . .”

ဆရာကြီး ကူစုန်ကလည်း ရေရွတ်သည်။

“သူက တို့ကိုတော့ အမွှေးတိုင် ထွန်းခိုင်းလိုခိုင်း. . . ရေ
ချိုးခိုင်းလိုခိုင်း. . . ကြည့်စမ်း. . . ဒီလူကျတော့ တစ်ကိုယ်လုံး
ရွှံ့တွေပေလို့. . .”

မုသောက်ရသေ့ကြီး၏ စကားကြောင့် စုက္ကားဆရာတော်
က ရယ်မောသည်။

“အေး. . . ပြောကြ. . . ပြောကြ. . . ငါမျက်နှာလိုက်
တယ်. . . ဟုတ်ပါတယ်. . . ငါ မျက်နှာလိုက်တယ်. . . ဒါပေမယ့်
ငါက သူ တစ်ယောက်ထဲကိုသာ မျက်နှာလိုက်တာပါ. . . မင်းတို့

တတွေ စိတ်ဆိုးလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးကွ. . . ”

စုက္ကားဆရာတော်က ရယ်မောရင်း ပြောသည်။

ဧည့်သည်တော်ကြီးကတော့ မည်သူ့ကိုမှ သိပ်အရေးမထား။ အားပါးတရပင် စားနေသည်။ သူစားနေသည်ကို ကြည့်ရင်း ပို၍ပင် ဆာလောင်လာသလို ထင်မှတ်မိကြရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ဒီလောက် အလိုလိုက်ရတာတုန်း. . . ”

မုသောက်ရသေ့ကြီး၏ အလိုမကျသံ။

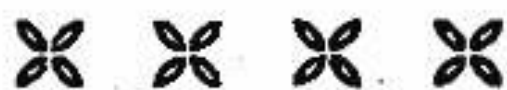
“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့တွေ့ရင် ငါဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးကွ. . . သူက သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ရမှ စားချင်တာစားရမှ. . . ”

စုက္ကားဆရာတော်က ပြောသည်။

မန်လိုက မဲပြီးပြုံးသည်။ ပြီးမှ. . .

“အင်း. . . ဒီလိုလူမျိုးက တကယ်မလွယ်တဲ့ လူမျိုး. . . သူနဲ့တွေ့ရင် ဘုရားသခင်တောင် မတတ်နိုင်ဘူး ထင်တာပဲ. . . ”

မန်လိုက မသက်မသာ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်တော့သည်။



တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွှံ့အလိမ်းလိမ်းနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေလျက်။ အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာများကို အားပါးတရ စားနေသည်။ ထိုသူကား မည်သူပါလိမ့်။ တစ်ခြားလူတော့ မဟုတ်ပါ။ သူကား လုရှောင်ဖုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။



အခန်း (၄) လုရှောင်ဖုန်း တီကောင်ဖမ်းသည်

လုရှောင်ဖုန်း. . .

သူ၏အနီးအနားတွင် လူတွေရှိနေသည်ကို သိမှသိပါလေ
စ၊ သူ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောသေး။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ
ကိုသာ အားပါးတရ စားသောက်နေသည်။

ဝအောင်စားပြီးမှ စားသောက်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်တော့
သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထပြီး အနားတွင်ရှိသော မုသောက်
ရသေ့ကြီးကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“မင်းတို့ ပြောချင်သလိုပြော. . . ငါကတော့ ငါ့ဘာသာ
စားနေမှာဘဲ. . . မင်းတို့ စကားများများပြောလေ. . . ငါလည်း
အားပါးတရ စားလေဘဲ”

မုသောက်ရသေ့က ရယ်၏။

“အေး. . . ပြောပြော. . . ဝမှတော့ မင်းပြောနိုင်ပြီပေါ့
ငါ မင်းအကွက်ထဲ မဝင်ဘူးကွ. . . မင်း အလှည့်ပြီး ငါ့အလှည့်
ပေါ့. . . ”

မုသောက်ရသေ့ကြီး အရင်ဆုံး ထိုင်ချ၏။

ကျန်သော ဟင်းလျာများကို ဆက်စားနေ၏။
မန်လိုနှင့် ကူစုန်တို့ကလည်း အလျင်အမြန် ထိုင်ချလိုက်
သည်။

မန်လိုနှင့် ကူစုန်တို့ကလည်း အလျင်အမြန် မှသောက်
စုသကြီးနှင့် အပြိုင် လက်ကျန်ဟင်းများကို စားကြသည်။ စားနေ
ရင်း မန်လိုက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဟ. . . နံလှချည်လား. . . ခါတိုင်း မင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါ
ဘူး. . . ဒီနေ့ မင်းကိုကြည့်ရတာ မစင်တွင်းထဲက ထလာသလိုပါပဲ
လား. . . ”

မန်လိုက ရွံ့မုန်းဟန်ဖြင့် ပြော၏။

“ဟ. . . နံမှာပေါ့. . . ငါ ရေမချိုးတာ ဆယ်ရက်လောက်
ရှိနေပြီပဲ. . . ”

လုရှောင်ဖုန်းက မကွယ်မဝှက် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ. . . ဘယ်နှစ်ရက်. . . ”

မန်လိုက အထိတ်တလန့် မေး၏။

“ဆယ်ရက်လေကွာ. . . ”

“မင်း ဒီရက်တွေ ဘာလုပ်နေလို့ ရေမချိုးနိုင်ရတာလဲ”

“ငါအလုပ်များနေလို့ကွ. . . ”

“ဘာတွေ အလုပ်များနေလို့လဲ. . . ”

မန်လိုက ပြောရင်း ဟင်းလျာများကို ဆက်စားနေသည်။

“အကြွေးဆပ်နေတာကွ. . . လောင်းကစားကြွေး ဆပ်နေ
လို့. . . ”

“ဘယ်သူကို အကြွေးဆပ်နေလို့လဲ. . . ”

လုရှောင်ဖုန်း သက်ပြင်းချသည်။

“ဘယ်သူရှိဦးမလဲ... ဟိုကောင် ကြယ်ချွေဆက်တူဘဲ ပေါ့ကွာ...”

“ကြယ်ချွေ ဟုတ်လား... သူ့ကို မင်းက အရှုံးပေးရတယ် ဟုတ်လား...”

မန်လို၏ အမေးကြောင့် လုရှောင်ဖုန်း ပြုံးရသည်။

သူ၏အပြုံးက မဲ့ပြုံးလေး။

“ဒီကောင် တကယ်ညာဏ်များတဲ့ကောင်ကွ... ဟိုတစ်ခါ သူနဲ့ငါ ကျွမ်းထိုးပြိုင်ဖူးတယ်ကွ... ငါ သူ့ကို အပြတ်အသက် နိုင်တာပေါ့... အဲ့... သူက ငါ့ကို လာရှာပြီး ထပ်ပြီး ကျွမ်းထိုး ပြိုင်မလားတဲ့... မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း... ငါ ပြိုင်မလား မပြိုင် ဘူးလား...”

“အို... မင်း... အပိုင်ဘဲ... ပြိုင်မှာပေါ့...”

မန်လိုက အားရပါးရ ပြောသည်။

“အေး... ဒီလိုဘဲပေါ့... ဒီကောင်က ဟိုတစ်ခါ ရှုံးပြီး ကတည်းက ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ အချိန်ရှိသရွေ့ ကျွမ်းထိုးလေ့ ကျင့်နေခဲ့တာဆိုပဲ... သူက တစ်နာရီအတွင်း အကြိမ်ခြောက် ရာနဲ့ ရှစ်ဆယ်တိတိ ကျွမ်းထိုးနိုင်တယ်... တကယ်ကောင်ပဲ...”

“မင်းရှုံးတယ်ဆိုပါတော့... မင်းရှုံးတော့ သူ့ကို ဘာပေး ရသလဲ...”

“တို့ မပြိုင်ခင်ကတည်းက ပြောထားတာ ငါနိုင်ရင် နောင် ဘယ်နေရာ တွေ့တွေ့ သူ ငါ့ကို ဦးချရမယ်... ဦးလေးလို့ ခေါ်ရ မယ်... တကယ်လို့ ငါရှုံးရင် ဆယ်ရက်အတွင်း တိကောင်ခြောက်

ရာရှစ်ဆယ်တိတိ ဖမ်းပေးရမယ်လေ. . . ”

ထိုအခါ မန်လို ရယ်ရလေတော့သည်။

“အိုး. . . ဟိုး. . . ဒါကြောင့် မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေလူး

ပြီး တီကောင်နဲ့ တူနေတာကိုး. . . ဟား. . . ဟား. . . ”

ကုစုန်ဆရာကြီးမှာလည်း မအောင့်နိုင်တော့ပေ။ ရယ်မော
နေတော့သည်။ မေးလည်း မေးလာသည်။

“ဒီသူခိုးဝိဇ္ဇာက ဒီလောက်များတဲ့ တီကောင်တွေယူပြီး
ဘာလုပ်မှာလဲဟ. . . ”

လုရှောင်ဖုန်း ဒေါဖောင်းသွားသည်။ အလွန်ခံရခက်ပုံ
မျိုးနှင့်။

“သူက တီကောင်လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး. . . သူက ငါ
တီကောင် ဖမ်းနေတာကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ချင်တာတဲ့. . . လှောင်
ချင်လို့ပေါ့ကွာ. . . ”

မုသောက်ရသေ့က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောသည်။

“ဟား. . . ဟား. . . လုရှောင်ဖုန်းလိုကောင်တောင် ဒီလို
အဖြစ်မျိုး ကြုံရသေးတယ်နော်. . . ဟား. . . ဟား. . . ”

“ဘယ်လိုလဲ. . . မင်းက ကြယ်ချွေလို ငါနဲ့ လောင်းချင်
လို့လား. . . ”

လုရှောင်ဖုန်းက မုသောက်ရသေ့ကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း
မေးလိုက်သည်။

“ဘာလောင်းမှာလဲကွ. . . ”

“အရက်ပြိုင်သောက်မယ်လေ. . . ”

“ငါ ဒီလောက် မအပါဘူးကွာ. . . မင်း ထောင်ချောက်

ထဲ မဝင်ပါဘူး. . . ”

“ဒီလိုဆိုရင်း မင်း အရှုံးပေးတယ်ပေါ့. . . ဟုတ်လား. . . ”

“အေးပါကွာ. . . ငါ အစောကြီးထဲက အရှုံးပေးထားတယ် မင်းကို အရက်ပြိုင် မသောက်နိုင်ပါဘူး. . . ဒါပေမယ့် မင်း တကယ် ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျားထိုးပြိုင်ကြရအောင်လား. . . ”

“မင်းတောင် ငါ့ထောင်ချောက်ထဲ မဝင်တာ. . . ငါက ကော မင်း ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်မလားကွ. . . ”

“အင်း. . . သိပ်နာမည်ကြီးတဲ့ လုရှောင်ဖုန်းတောင် ငါ့ကို အရှုံးပေးနေရပါလား. . . ”

မုသောက်ရသေ့ကြီးက ဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက် သည်။

“အင်း. . . တကယ်တော့ ခုအချိန်မှာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်အကြီးဆုံးက သူ မဟုတ်တော့ဘူးကွ. . . ”

စုကွားဆရာတော်က လုရှောင်ဖုန်းကို ရည်ညွှန်း၍ ပြော လိုက်သည်။

“ငါ မဟုတ်ဘူး. . . ဟုတ်လား. . . ငါ မဟုတ်ရင် ဘယ် သူလဲ. . . ”

လုရှောင်ဖုန်းက သိလိုလေဖြင့် မေးသည်။

“ပန်းထိုးတဲ့ ယောက်ျားပဲ. . . ”

“ဘာ ပန်းထိုးတဲ့ယောက်ျား ဟုတ်လား. . . ”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်. . . ပန်းထိုးတဲ့ ယောက်ျား. . . ”

လုရှောင်ဖုန်းမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။ တစ်ခဏ ကြောင်သွားသည်။

“ပန်းထိုးတဲ့ ယောက်ျားတွေ အများကြီးရှိတာဘဲ. . . ငါ သိတဲ့ အပ်ချုပ်သည်တွေထဲမှာတောင် ပန်းထိုးတတ်တဲ့ သူတွေ မနည်းပါဘူး. . . အများကြီးပဲ. . .”

“မတူဘူးလေကွာ. . . ဒီလူက ပန်းထိုးတတ်ရုံ တင်မက ဘူး. . . မျက်ကန်းလည်း ထိုးတယ်. . .”

“ဘာ. . . မျက်ကန်းထိုးတယ် ဟုတ်လား. . .”

လုရှောင်ဖုန်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အေး. . . ပြောနေကြတာပဲ. . . ခုတလော မျက်ကန်း အယောက် ခုနှစ်ဆယ်ကျော် သူ ထိုးပြီးပြီ. . .”

လုရှောင်ဖုန်း ခံပြင်းနေ၏။

“မျက်ကန်းက ဘယ်လိုထိုးတာလဲ. . .”

“သူ့ရဲ့ ပန်းထိုးတဲ့အပ်နဲ့ပဲ ထိုးတာပေါ့. . . အပ်နှစ်ချက် ထိုးရင် မျက်ကန်း တစ်ယောက် ထွက်လာတာပဲပေါ့. . .”

စုက္ကားဆရာတော်က ပြောသည်။ လုရှောင်ဖုန်း ပထမ တော့ အဓိပ္ပာယ် နားမလည်။ နောက်မှ သဘောပေါက်စပြုလာ သည်။

“သူ ထိုးလိုက်တဲ့ မျက်ကန်းတွေက ဘယ်သူတွေလဲ. . .”

လုရှောင်ဖုန်း မေးသည်။

အသိတွေပါလေမည်လား။ ဒါကို သူ စိုးရိမ်နေမိသည်။

“မင်းအသိတွေ လေးငါးယောက်တော့ ပါလိမ့်မယ်. . .”

“ဘယ်သူတွေပါလိမ့်. . .”

“ချန်မန်း. . . ပြီးတော့ ကျန်းချဲ့. . .”

စုက္ကားဆရာတော်က ပြောသည်။ လုရှောင်ဖုန်း မျက်နှာ

ပျက်သွား၏။ သူနှင့် ရင်းနှီးသူတွေပါပဲလား။

“ဖိန်နန်းမြို့စားကြီးရဲ့ စံအိမ်တော်ဆီက ကျန်းချုံလား..”

“ဟုတ်တယ်..”

“ဒီကျန်းချုံက သိုင်းလောကထဲမှာမှ မရှိတော့ဘဲ.. သူ့ဘာသာ အေးအေးနေတဲ့လူဘဲ..”

အေးအေးဆေးဆေးနေသူ တစ်ယောက်ကို ရန်ပြုသူအား မကျေနပ်ချင်။

“သူ့ကို လုပ်ချင်လွန်းလို့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး.. မြို့စားမင်း ပုလဲလုံးရှစ်ဆယ် လိုချင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်..”

“ဪ.. ဒီလူက ကျန်းချုံရဲ့ မျက်စိကိုလည်း ဖောက်သွားတယ်၊ ပုလဲဆယ်ရှစ်လုံးလည်း ယူသွားတယ်ပေါ့.. ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့..”

ခေတ္တစကား ရပ်သွားသည်။

လုရှောင်ဖုန်းမှာ မျက်နှာအသွင်အပြင် ပြောင်းနေသည်။ အလေးအနက် တွေးဆနေသည်။

“အဲဒီလူပဲ ကျက်ရွန်အာမခံဌာနက တာဝန်ယူပို့တဲ့ သိန်းရှစ်ဆယ်တန် ရွှေငွေပစ္စည်းတွေကိုလည်း လုသွားသေးတယ် ဒါတင်ပဲလား မဟုတ်သေးဘူး.. ကျက်ကြိုးအာမခံဌာန လက်ထဲကလည်း ရွှေငွေပစ္စည်း ရထားတစ်စင်းလုံး လုသွားတယ်၊ ကျင်းဆားအာမခံ လက်ထဲကလည်း ရွှေချောင်းတစ်ရာကို လုသွားသေးတယ်လေ.. ဒါ့လောက်အမှုတွေကို ဆက်တိုက် တစ်ယောက်ထဲ ကျူးလွန်သွားတော့ နာမည်ကြီးတာပေါ့..”

စုကွားဆရာတော်ကြီးက ပြော၏။

“ဒီသတင်းတွေ ငါမကြားမိခဲ့ဘူး. . .”

“ဘယ်. . . မင်းကြားမလဲ၊ ခုတလော မင်းက အနောက်
မြောက်ပိုင်းကို သွားနေတာကိုး၊ သည်ကိစ္စတွေက အရှေ့တောင်ပိုင်း
မှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တာပဲ၊ နောက်ပြီး ဒီသတင်းက မကြာခင် တို့ဆီရောက်
လာတာ၊ မင်း ခုတလော တီကောင်နဲ့ပဲ လုံးထွေးနေတယ် မဟုတ်လား”

စုကွားဆရာတော်က ပြောသည်။

“ဒါထက် ဒီသတင်းတွေ မင်း ဘယ်လိုသိရတာလဲ. . .”

လုရှောင်ဖုန်းက မေး၏။

“မင်း. . . မေ့နေပြီလား. . . ငါ့ရဲ့ ဂိုဏ်းတူညီတစ်ယောက်
ရှိတယ်လေ. . . သတင်းယူ သိပ်မြန်တဲ့ ညီလေ. . .”

“ကျင်းကြိုလင်လား. . .”

“အေးလေ သူပဲပေါ့. . . သူ့ဆီက ငါသိရတာ. . .”

“ဪ. . . ဒီလိုကိုး. . .”

လုရှောင်ဖုန်း သက်ပြင်းချရပြန်သည်။

“ကျင်းကြိုလင်ဟာ ကျန်းချဲ့ရဲ့ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်း
လေ. . . ဒီအမှုတွေတော့ သူပဲကိုင်ရမှာဘဲ. . .”

လုရှောင်ဖုန်း၏ စကားကို စုကွားဆရာတော် ဝန်ခံသည်။

သည်အမှုကို ကျင်းကြိုလင် လက်ခံဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်
လေသည်။

ကျင်းကြိုလင်သည် လူကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ရာ
တွင် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ထိုချို့ယွင်းချက်မှာ မြာပွေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကျင်းကြိုလင်ဟာ အတော်ဆုံးဘဲ. . . ဒါပေမယ့် ဘယ်

လောကံ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူမဆို သည်လူမဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုခုတော့ ကြုံတွေ့ရတတ်တာပဲ. . .

စုက္ခားဆရာတော် ခေါင်းညိတ်သည်။

“သည်အမှုမှာလည်း သူ ဖြေရှင်းနိုင်ပါ့မလားဘဲ. . .”

စုက္ခားဆရာတော် ထပ်မံခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

“သူက မင်းရဲ့ ဂိုဏ်းတူညီ ဖြစ်နေလေတော့ သူ့အတွက် မင်းက လူရှာပေးရတာပေါ့ ဟုတ်လား. . . ကံဆိုးတာက ငါပေါ့ ဘယ်သူမှ မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ ငါက ဖြေရှင်းနိုင်တယ် မဟုတ် လား. . .”

“မင်းကို ဘယ်သူကမှလည်း ကူညီဖို့ မပြောပါဘူး. . . ဘာ လို့ မင်းက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီး နေတာလဲ. . .”

စုက္ခားဆရာတော်က ပြောရာ လုရှောင်ဖုန်း ကြောင်သွား သည်။ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဘာ. . . ငါ့ကို သူက မခေါ်ဘူး. . . ဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်တယ်. . . ငါ မင်းကို ကူညီဖို့ မခေါ်ဘူး. . .”

တစ်နေရာမှ ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သံ ဖြစ်သည်။

လုရှောင်ဖုန်းမှာ ကြောင်သွားရပြန်သည်။

အသံလာရာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြောလိုက်သူက ကျင်း ကြိုလင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။



အခန်း (၅) လူရွှေငွေစုန်း ခံလိုက်ရခြင်း

ကျင်းကြိုလင် သူ့ကို သိုင်းလောကရှိ လူတိုင်းက သိကြသည်။ ကျင်းကြိုလင်မှာ ထူးခြားချက်တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

ထိုထူးခြားချက်မှာ မျက်လုံးပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မပြူးလှ၊ မကြီးလှ၊ သိပ်စူးရှလှသည်လည်း မဟုတ်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါကြည့်မြင်ပြီးသော အရာကို ဘယ်တော့မှ သူမမေ့။ ပြီးတော့ . . . ကျင်းကြိုလင်သည် အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံးကိုမှ ကြိုက်တတ်သည့် လူစား။ အင်္ကျီအဝတ်အစား အကောင်းဆုံး ဝတ်သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ကျောက်စိမ်းယပ်တောင် ပင်လျှင် အဖိုးအလွန်တန်သည်။

အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သေးသည်။ အရက်ဆိုလျှင်လည်း အကောင်းမှ သောက်သည်။

မိန်းမဆိုလျှင်လည်း အကောင်းဆုံး အလှဆုံး မဟုတ်လျှင် လှည့်တောင် မကြည့်။ သို့ရာတွင် . . . ကျင်းကြိုလင်သည် ချမ်းသာသော လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ ယင်းကြောင့် သူငွေရှာရ

သည်။ သူ၏ပညာမှာ ပထမတန်းစားပညာပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ရုပ်ရည် ချောမောသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့်လည်း အတော်လေး ငွေကုန်ကြေးကျ နည်းသည်။ ငွေပုံ
ပေးမှ ပျပျလေး ပြုံးတတ်သော အမျိုးသမီးအချို့သည် သူ့ကိုတော့
အမဲဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ ဇိမ်ရှိလှသည်။

အစားကောင်းစား၊ အအိပ်ကောင်းအိပ်သူမို့ သူ့ကို
ဒုစရိုက်လောကမှ လူတွေက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်း
သော ထိပ်တန်းသိုင်းသမားဟု မထင်မှတ်ကြ။

မင်းသားလေး တစ်ပါးဟူသာ ထင်မှတ်မိသည်သာ။ ထိုစဉ်
ကျင်းကြိုလင် အခန်းတွင်း ဝင်လာသည်။

“ဘာသတင်းထူးများ ပါသေးသလဲဟေ့...”

ကူစုန်က လှမ်းမေးသည်။ သတင်းထူး သတင်းဦးများ
ကျင်းကြိုလင်တွင် ပါတတ်သည်။ ကျင်းကြိုလင်က စဉ်းစားသလို
တွေသွားသည်။ ပြီးမှ မပွင့်တပွင့် ‘ရယ်မောရင်း...

“သတင်းထူးတော့ မရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် ပန်းထိုးထား
တဲ့ ပိုးချည်တစ်ထည်တော့ ပါလာတယ်...”

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ကွာ...”

“ဒီပန်းထိုးထည်က သိပ်နာမည်ကြီးနေတာ...”

“ဘယ်သူလဲ... အပ်မယ်တော် ချီးဖူးရဲ့ လက်ရာမို့လို့
လားကွ...”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလက်ရာရှင်က ပန်းထိုးတဲ့ယောက်ျားကြီးပေါ့”
ကူစုန်မှာ အံ့အားသင့်လို့သွားသည်။

“အို့... ဟို ပန်းထိုးတတ်တဲ့ ယောက်ျားရဲ့လက်ရာပေါ့